

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/1/2014
Identifikačné číslo spisu:	1612010124
Dátum vydania rozhodnutia:	13.02.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Hatala
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1612010124.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 13. februára 2014 v Bratislave v trestnej veci obvineného O. S. a spol. pre zločin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., o dovolaní obvineného X. S. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. októbra 2012, sp. zn. 1To 117/2012, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Malacky zo 07. júna 2012, sp. zn. 3T 60/2012, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného X. S. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Malacky zo 07. júna 2012, sp. zn. 3T 60/2012, boli obvinení O. S. a X. S. uznaní za vinných zo spáchania zločinu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

po vzájomnej dohode, keď obžalovaný S. vystupoval pod menom Z., v rozpore s predtým ústne dohodnutými podmienkami o poskytnutí pôžičky vo výške 200 000 Sk (6 638,78 €), zneužívajúc núdzu, nedostatok vedomostí a neskúsenosť poškodeného, poznajúc zlú finančnú situáciu poškodeného, predložili dňa 09. októbra 2007 na Notárskom úrade JUDr. Ivana Lošonského, PhD. v Malackách na Záhoráckej č. 53, poškodenému Q. P. na podpis „Zmluvu o pôžičke a dohodu o uznaní a splatení záväzku“, predmetom ktorej bolo nielen poskytnutie uvedenej pôžičky, ale aj uznanie fiktívneho záväzku splatiť dlh vo výške 846 963 Sk (28 114,02 €), ktorý mal vzniknúť z nešpecifikovaných pôžičiek, ktoré mali byť poskytnuté poškodenému v roku 2005 a 2006, a „Zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva“ k bytu poškodeného v bytovom dome na O. č. XX v W. podľa znaleckého posudku v hodnote 59 900 € na zabezpečenie pohľadávok vyplývajúcich zo zmluvy, poškodenému neposkytli exempláre zmlúv, ktorý tak nepoznajúc podmienky splácania sa dostal do omeškania, pričom Katastrálny úrad Bratislava, Správa katastra Malacky pod č. B. dňa 15. októbra 2007 povolil vklad vlastníckeho práva k uvedenému bytu na obžalovaného S., čím poškodenému vznikla škoda vo výške 53 261,22 €.

Za to bol X. S. odsúdený podľa § 221 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j/ Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 4 roky, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol aj spolu so spoluobvineným O. S. zviazaný spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému Q. P. škodu vo výške 53 261,22 €.

Proti vyššie citovanému rozsudku podal obvinený S. v zákonnej lehote odvolanie, ktoré bolo uznesením Krajského súdu v Bratislave z 31. októbra 2012, sp. zn. ITo 117/2012, podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuté.

Dňa 8. augusta 2013 bolo prostredníctvom advokátky na Okresný súd Malacky doručené dovolanie obvineného smerujúce proti oboj vyššie spomenutým rozhodnutiam, kde tento ako dovolacie dôvody označil dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. h/ a písm. i/ Tr. por.

Následne dňa 20. augusta 2013 doplnenie dovolania aj podľa písm. c/ citovaného § Tr. por.

Pokiaľ ide o namietané porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, tak k tomuto došlo, podľa názoru obvineného, konkrétne tým postupom okresného súdu, že tento nebral do úvahy ustanovenia občianskeho práva hmotného ohľadom dispozície s dlžníkovým majetkom, teda odsúdený S. nadobudol byt poškodeného legálne, okresný i krajský súd porušili jednak Ústavu Slovenskej republiky ako aj ustanovenia Tr. por., súdy nerozhodli o návrhoch obžalovaných na doplnenia dokazovania, iné dôkazy súdy bagatelizovali, porušili prezumpciu nevinu a pravidlo „in dubio pro reo“.

Čo sa týka druhého uplatneného dovolacieho dôvodu (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.), tak v tomto smere obvinený uviedol, že on nebol prítomný pri podpisovaní zmlúv ani pri poskytovaní pôžičky, absentuje jeho úmysel niekoho uviesť do omylu. Navyše v dobe skutku konali v medziach zákona v zmysle ustanovenia § 533 Občianskeho zákonníka, platného do 31. decembra 2007.

Z toho je zrejmé, že poškodeného neuviedli do omylu, majetkovú dispozíciu napokon vykonala pracovníčka katastra, poškodený netrpel nedostatkom vedomostí a skúseností.

Z vyššie uvedeného potom vyplýva, že v predmetnom prípade sa nejednalo o žiadny podvod, a že teda napadnuté rozhodnutie okresného súdu je založené na nesprávnom posúdení zisteného skutku.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. obvinený videl v tom, že mu bol uložený úhrnný trest napriek tomu, že mu bol ukladaný trest len za jeden trestný čin.

Navrhuje preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom na verejnom zasadnutí vyslovil, že oboma napadnutými rozhodnutiami, ako aj v konaní im predchádzajúcim bol porušený zákon v jeho neprospech a zároveň, aby tieto rozhodnutia zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Okresný prokurátor v rámci svojho písomného vyjadrenia k podanému dovolaniu uviedol, že podľa jeho názoru boli v danom konaní vykonané všetky relevantné dôkazy, pričom obe napadnuté rozhodnutia považuje za správne a zákonné, ich odôvodnenia za podrobné a presvedčivé. Čo sa potom týka uplatnených námietok, tak týmito obvinený vlastne napáda len skutkové zistenia, ktoré však ale s poukazom na ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nemôžu byť predmetom preskúmania v dovolacom konaní. Pokiaľ by katastrálny úrad mal vedomosť, že podpis poškodeného bol vylákaný podvodným spôsobom, tak by vklad nepovolil.

Na základe uvedeného preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo a podal riadny opravný prostriedok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 písm. h/ Trestného poriadku môže osoba oprávnená podať dovolanie aj preto, že bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 4, veta pred bodkočiarkou Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Podľa § 371 ods. 5 Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. i/ a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Úvodom treba uviesť, že prvostupňový súd uznesením z 23. septembra 2013 (č. l. 483) opravil zrejmu nesprávnosť a vypustil slovo „úhrnný“ vo výroku o treste u obvineného X. S., čím odstránil dôvod, ktorý uvádzal obvinený v dovolaní poukazujúc na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por.

Pokiaľ ide o obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., tak z jeho znenia ako aj z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinstančné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o dovolaní je potom viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštalácie. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Z príslušnej časti odôvodnenia posudzovaného dovolania obvineného X. S. pritom vyplýva, že v tejto menovaný napáda len skutkové zistenia a závery oboch vo veci konajúcich súdov, s ktorými sa nestotožňuje a v dôsledku toho potom odvodzuje i nesprávne posúdenie jeho konania ako trestného činu podvodu. Keďže však ale s poukazom na už vyššie uvedené je revízia skutkových zistení v dovolacom konaní vylúčená, predmetné námietky je potrebné považovať za irelevantné, pričom skutok, tak ako bol ustálený prvostupňovým súdom a následne i súdom odvolacím aj podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napĺňa všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. Napokon pokiaľ by konanie obvineného malo byť lege artis, nemusel by sa skrývať za falošnou identitou, pri páchaní skutku.

V zmysle ustálenej súdnej praxe je potrebné právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.), pričom za jeho porušenie nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. a rovnako tak ani to, že súd, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Tr. por.), hodnotí dôkazy ináč než je predstava obvineného. Ak by tomu totiž tak bolo, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom tak, ako na to bolo už skôr poukázané.

S poukazom na vyššie uvedené nie je potom možné v danom prípade hovoriť o žiadnom zásadnom porušení práva obvineného na obhajobu.

Z dôvodov vyššie uvedených preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.